

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-317/04
Бања Лука, 11.7.2006. године**

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Стевана Савића, као председника вијећа, Петра Бајића, Дарка Осмића, Драгослава Лукића и Смиљане Мрша, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Д. Ж. из М. Г., кога заступа Л. В., адвокат из М. Г., против тужене УП К. из М. Г. и умјешача на страни тужене Српске православне црквене општине М. Г., коју заступа М. М., адвокат из М. Г., ради утврђења права власништва на некретнинама и предаје у посјед, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Окружног суда у Б. Л. Гж-1773/01 од 25.6.2004. године, на сједници одржаној дана 11.7.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у М. Г. П-90/99 од 14.6.2000. године одбијен је тужбени захтјев тужиоца и обавезан да туженој накнади трошкове спора у износу од 2.367 КМ све у року од 15 дана од правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л. Гж-1773/01 од 25.6.2004. године жалба тужиоца је уважена, наведена првостепена пресуда преиначена у одбијајућем дијелу, као и одлука о трошковима спора, тако што је утврђено да је тужилац власник са 1/1 дијела пословне просторије површине 12,7м², која се налази у приземљу његове породичне куће изграђене на кч. 24/36-1 под називом Т. у. зграда површине 40 м² и дворишта површине 44 м² и кч. 24/36-2 зграда „Лука“ површине 40 м², све уписане у Пл 250 К.О. М. Г., што је тужена дужна признати и предати му у посјед ову пословну просторију, уз обавезу да тужиоцу накнади и трошкове спора у износу од 7.542 КМ у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Тужена ревизијом побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се жалба тужиоца одбити и првостепена пресуда потврдити или да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен, нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3. Закона о парничном поступку – «Службени лист СФРЈ», бр. 4/77 до 35/91, и «Сл. гласник РС» бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да се утврди да је власник са 1/1 дијела на пословној просторији површине 12,7 м², која се налази у приземном дијелу његове породичне куће изграђене на кч. 24/36-1 Т.у. површине 40 м², дворишта површине 44 м² и кч. 24/36-2 зграда „Лука“

површине 40 м², уписаних у Пл 250 К.О. М. Г., као и захтјев да му тужена слободне од лица и ствари преда у посјед предметну пословну просторију.

У досадашњем току поступка утврђене су слиједеће одлучне чињенице: да су спорне парцеле уписане у Пл 250. К.О. М. Г. на име предника тужиоца Ч. рођ. Т. М., његове мајке, која је умрла ...,коју је као једини наследник наследио на основу рјешења о наслеђивању првостепеног суда, што није ни спорно међу парничним странкама; да се спорни пословни простор налази у приземном дијелу породичне куће заједно са пословним простором површине 35,90 м², кога је његова мајка уговором о купопродаји од 6.10.1981. године продала предузећу В. М. ООУР Трговина на велико Б. Л., а које су изграђене на наведеној парцели, као и да је спрат спорне куће такође власништво тужиоцеве мајке М.; да је приликом формирања пописног катастра 1952. године спорна кућа и земљиште испод куће уписана на име предника тужиоца са површином од 80 м² односно од 40 м² у приземном и 40 м² спратног дијела куће; да је мајка тужиоца користећи своја власничка права током 1957. године поднијела захтјев надлежном органу управе Општине М. Г. за доградњу и адаптацију спорне куће и да је надлежни орган Народни одбор Општине М. Г. Одсјек за привреду и комуналне послове Општине М. Г. под бројем 04/5-1498-1 дана 4.4.1958. године издао грађевинску дозволу да може извршити доградњу – адаптацију своје зграде за становање у М. Г., с тим да се придржава старог пројекта и скице о доградњи као и грађевинско техничке документације; да су спорне пословне просторије и на спратном дијелу куће покривене; да спорни пословни простор држи у посједу тужена уз усмену сагласност мајке тужиоца; да је рјешење Комисије за национализацију НО Општине М. Г. Срез Ј., број 48/59 од 3.7.1959. године је национализовано и постала друштвена својина, раније власништво Српске православне црквене Општине у М. Г. и то: најамна пословна зграда која се налази у М. Г., уписане у Пл 639 под кч. 24/30-2 површине 200 м² К.О. М. Г., у којој је смјештена осмогодишња школа у М. Г. која има 8 пословних просторија (соба) и површину 316 м², и да једна пословна просторија остаје у власништву Српске православне црквене општине, а затим најамна пословна зграда у М. Г., уписане у Пл 639 под кч. 224/30 К.О. М. Г. коју држи 33 Б. у којој је смјештена месница и има површину 14 м²; да из посједовног листа 1002 произилази да се на кч. 23/30 води Српска православна црквена Општина М. Г., на којој су двије црквене зграде површине 860 м² и дворишта површине 1100 м²; да из налаза и мишљења вјештака С. Б. дипл. инг. архитектуре и вјештака Д. Ч. дипл. инг. геодезије, произилази да је спорна пословна просторија саставни дио приземља куће тужиоца чија површина је 12,7 м²; да из налаза и мишљења вјештака Д. Ч. произилази да парцела кч. 224/30 која је наведена у споменутом рјешењу о национализацији не постоји јер да не постоји ни блок 224 која је настала вјероватно грешком приликом писања споменутог рјешења о национализацији, а мислило се на парцелу кч. 24/30-2, која је национализована наведеним рјешењем о национализацији из 1959. године, а у ствари је дио кч. 23/30 уписане у Пл 1002 К.О. М. Г. на Српску православну црквену општину М. Г. и да је ова парцела матична и уписана приликом устројавања катастра 1953. године и приликом сваког цјепања парцеле, свака слједећа добија свој нови број 1, 2 итд., као и да линија разграничења између зграде Српске православне црквене општине и зграде тужиоца у којој је и пословни простор иде 0,48 м од зграде тужиоца, односно 0,85 м од зграде Српске православне црквене општине; да тужена одбија да тужиоцу призна право власништва на спорном пословном простору као и да спорни пословни простор преда у посјед тужиоцу.

Првостепени суд је, као што је прије споменуто, тужбени захтјев као неоснован одбио, док је другостепени суд, преиначивши другостепену пресуду и захтјеву тужиоца удовољио.

Другостепени суд је код тога заузео правни став да је тужилац по основу наслеђа постао власник цијеле предметне зграде па и пословног простора у приземљу исте, а да тужени без правног основа држи у посједу спорну пословну просторију.

Такав правни став другостепеног суда је правилан.

Предметни пословни простор, како то произилази из налаза и мишљења вјештака С. Б. дипл. инг. архитектуре и Д. Ч., дипл. инг. геодезије који су сагласно потврдили да је спорни

пословни простор саставни дио призмеља стамбене зграде у М. Г. која је власништво тужиоца, а коју је по основу наслеђа стекао од мајке му М. Ч., рођ. Т., као и да се спорни пословни простор као саставни дио предметне зграде тужиоца граничи са зградом која се налази на кч. 24/30 уписане у Пл 1002 К.О. М. Г. на Српску православну црквену општину М. Г. и да је рјешењем о национализацији број 48/59 од 3.7.1959. године грешком уписано у Пл 639, а ради се о друштвеној имовини која је касније пренумерисана и сада се у катастру води као број 333.

Стога је другостепени суд правилно примијенио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и удовољио тужбеном захтјеву за предају у посјед спорног пословног простора, кога тужена држи без правног основа (чл. 37. ст. 1. Закона о основним својинско-правним односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 6/80).

Из реченог произилази да побијана пресуда нема недостатака на које указује ревизија тужене односно на које овај суд пази по службеној дужности.

Сходно томе, на основу одредби чл. 393. у вези с одредбом чл. 386. ЗПП и чл. 456. ст. 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 47/05), одлучено је као у изреци.

Предсједник вијећа
Стеван Савић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић